

BAKGRUNDSBRUS

Aldrig förr har det slagit mig så hårt. Jag existerar.

Ljudet av den dånande musiken vibrerar genom mina trumhinnor.

Jag sitter tyst och stirrar ut genom fönstret. Kan inte släppa tanken.

Tanken av existens. Tanken av att vara.

Imorgon kan jag dö. Dödens dö, älsklings älskad.

Just jag föddes, just den natten. Det finns en anledning till att just jag, just då, kom till jorden. Blev en av alla andra. En existerande bubbla i mängden.

Jag vill göra allt. Jag vill rädda alla.

Ändå hinner jag ingenting annat än att ligga i sängen, lyssna på musiken och bakgrundsbruset från mitt hjärta. Tänka tankarna som måste tänkas.

Så jag tänker tankarna och skriver ner dem på papper. Ett vitt papper som får färg av ord som tänkts, skuggat av nyanser, kodord, liv.

Jag är fast i mitt eget tidsförlopp. Jag lyssnar på musik, om det som ingen vill se, ingen vill höra.

Jag heter Helene.

Namnet är för vackert för min själ. Jag vill vara vild. Jag vill finnas. Helene finns inte till. Du kan inte skymta henne under alla lager tjock, hård hud. Du ser henne, visst, kallar henne söt, visst. Hon är värd att tittas på ibland, visst. Men hon finns inte.

Det är inte jag som bestämmer vem som får finnas.

Jag är född i september. Det är den värsta månaden. Ingenting har börjat, ingenting har slutat.

Mitt hår är brunt. Bara så där. Det är inte förföriskt mörkt. Det är inte sockersött ljus. Det är inte böljande rött. Bara brunt, tovtigt, rakt, jag.

Helene.

Säger de och pekar på mig. Så enkelt det låter. Det är inte jag. Jag existerar. Jag är Hades flickvän och Djävulens hovdam. Jag är drottning i alla kloaker där råttorna trivs.

Jag viker ihop pappret i tio små delar. Tio små delar av det som är jag. Jag existerar.

Trötta, fula ansikten omringar mig.

”Hej Helene”

säger de och jag skrattar. Skrattar åt att de inte vet. Att de tror att jag är Helene. Jag är inte Helene. Jag existerar.

”Hej Helene”

tar två sekunder att säga om du säger det långsamt.

Jag lyssnar på vad de säger, men jag hör ingenting. Jag följer hur de rör sig, men jag ser dem inte. Mitt huvud snurrar för fort, mitt hjärta bankar för kraftigt, min hjärna surrar för högljutt.

Ensam är jag. Odysseus håller mig sällskap, men ensam är jag. Odysseus är bara ord.

Jag är Helene. Den fagra Helene.

Du tror att du ser mig när du säger att du älskar mig med det är bara ett bakgrundsbrus.

Stolarna som gnider sig mot golvet hypnotiserar mig. En stol landar på din mage. Stolsbenet pressar sig igenom din hud. Där glömmer du att andas när ditt ansikte förvrids. Där sitter jag på stolen och ser ner på hålet, skrattar och skriker och böjer mig fram, viskar.

”Jag finns. Du finns.”

Det är februari och jag är femton år.

Jag vet inte om jag fryser men jag vet att jag finns. Jag är vild. Jag är här.

”Du är Helene”

säger de till mig.

Inte som alla andra.

Men de vet inte att det finns någon annan inuti. Någon som existerar, i ett bakgrundsbrus.

Mina fingrar darrar när det ekar utan att någon har sagt ett ord. Jag är vindlande fångad i tankarnas omlopps bana.

Jag sluter ögonen men trots det är de vidöppna.

Jag tittar ner i mörk asfalt och ser mig själv.

Jag existerar.